

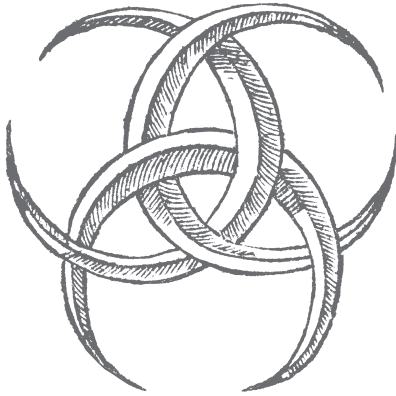
EEUWIGE DUISTERNIS

Van Guillermo del Toro &
Chuck Hogan verscheen eerder:

De meester
De val

Guillermo del Toro
& Chuck Hogan

EEUWIGE
DUISTERNIS

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Oorspronkelijke titel: *Night Eternal*

Oorspronkelijke uitgave: Published by arrangement with William Morrow,
an imprint of HarperCollins Publishers

Vertaling door: Hugo Kuipers

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Efenzi / iStock

Copyright © 2011 Guillermo del Toro & Chuck Hogan

Copyright © 2012 Nederlandstalige uitgave:

Uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

ISBN 978 90 499 5278 5

NUR 332/304

www.uitgeverijmistral.nl

www.twitter.com/Mistral_boeken

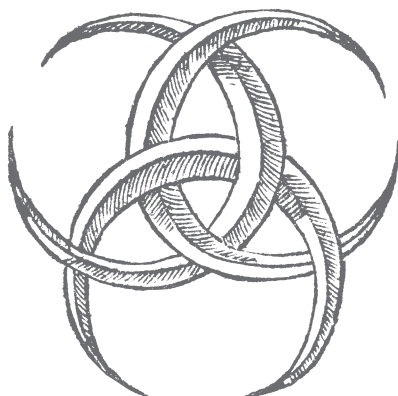
Meer weten over onze boeken? Schrijf je in voor de nieuwsbrief op

www.uitgeverijmistral.nl.

Voor mijn ouders.
Nu weet ik wat een opgave het voor jullie was...
– GDT

Voor Charlotte. Eeuwig.
– CH

REGEN VAN AS

Fragment uit het dagboek van Ephraim Goodweather

Op de tweede dag van duisternis brachten ze hen allemaal bijeen. De besten en intelligentsten: al degenen die macht, rijkdom of invloed hadden.

Politici en topmanagers, industriëlen en intellectuelen, rebellen en aanzienlijken. Ze lieten deze mensen niet overgaan; iedereen werd gedood, vernietigd. Hun executie was snel en wreed en werd in het openbaar voltrokken.

Afgezien van enkele experts uit elke discipline werden alle leiders geëlimineerd. Daar kwamen ze naar buiten gelopen, de verdoemden, uit het River House, het Dakota, het Beresford, enzovoort. Ze werden allemaal gevangengenomen en naar grote verzamelplaatsen over de hele wereld gebracht, zoals de National Mall in Washington, Nanjing Lu in Shanghai, het Rode Plein in Moskou, het Groenpuntstadion in Kaapstad en Central Park in New York. En daar werden ze in een gruwelijk bloedbad geëlimineerd.

Het schijnt dat meer dan duizend strigoi plunderend door Lexington Avenue trokken en elk gebouw aan Gramercy Park binnendrongen. Wat hun ook aan geld of gunsten werd aangeboden, het had geen zin. Zachte, gemanicuurde handen werden smekend naar hen opgeheven. De lichamen stuiptrekten nog wat na – hangend aan lantaarnpalen langs de hele Madison Avenue. Op Times Square verschroeide gebruid, verwend vlees op brandstapels van zeven meter hoog. Met een lucht als van een barbecue verlichtte de elite van Manhattan de lege straten, de gesloten winkels – ALLES MOET WEG – en de geluidloze gigantische led-schermen.

Blijkbaar had de Meester precies uitgerekend hoeveel vampiers er nodig waren om de stad te beheersen zonder dat er een tekort aan bloed kwam. De hele aanpak was systematisch, ja mathematisch. De oude en zwakke mensen werden ook verzameld en geëlimineerd. Het was een zuivering en een coup. Ongeveer een derde van de mensheid werd uitgeroeid in die periode van tweeënzeventig uur, de periode die daarna bekend zou staan als 'Nacht Nul'.

De horden namen de straten over. De oproerpolitie, de SWAT-teams, het leger – de vloedgolf van monsters spoelde over alles heen. Degenen die zich onderwierpen, degenen die zich overgaven, werden als wachters en hoeders ingezet.

Het plan van de Meester was een daverend succes. Op wrede, darwinistische wijze had de Meester de overlevenden geselecteerd op volgzzaamheid en plooibaarheid. Zijn macht nam huiveringwekkend snel toe. Nu de Ouden waren vernietigd, was zijn macht over de horde – en via hen over de wereld – uitgebreid en veel geraffineerder geworden. De strigoi trokken niet meer als razende zombies door de straten, plunderend en zich voedend naar willekeur. Hun bewegingen waren nu gecoördineerd. Als bijen in een korf of mieren in een hoop hadden ze blijkbaar de taken en verantwoordelijkheden verdeeld. Ze waren de ogen van de Meester in de straten.

In het begin was het daglicht helemaal weg. Als de zon op haar hoogste punt stond, was soms enkele seconden een glimp op te vangen van vaag zonlicht, maar afgezien daarvan was de duisternis volledig. Nu, twee jaar later, schemerde de zon elke dag nog maar twee uur door de vergiftigde atmosfeer, maar het bleke schijnsel was niets in vergelijking met het zonlicht dat ooit de aarde had verwarmd.

De strigoi waren overal, als spinnen of mieren. Ze zorgden ervoor dat degenen die in leven waren gelaten in de gewenste dagelijkse routine vervielen...

En toch was dat juist het meest schokkend van alles: hoe weinig het leven echt was veranderd. De Meester maakte gebruik van de chaos die in de eerste maanden had geheerst. Het gebrek – aan voedsel, schoon water, vuilophaal en ordehandhaving – had de mensen zozeer geterroriseerd dat ze met dankbaarheid en gehoorzaamheid reageerden toen de elementaire infrastructuur werd hersteld, er voedselrantsoenering werd ingevoerd, en het elektriciteitsnet weer werd opgebouwd om de duisternis van de lange nachten te verdrijven. Vee gaf zich pas gewonnen als het beloond werd met orde en routine – de ondubbelzinnige structuur van de macht.

Binnen veertien dagen waren de meeste systemen hersteld. Water, elektriciteit... Zelfs de kabeltelevisie was terug, nu alleen nog met herhalingen zonder reclame. Sport, nieuws – alles was herhaling. Er werd niets nieuws geproduceerd. En... de mensen vonden het prachtig.

Snel openbaar vervoer had hoge prioriteit in de Nieuwe Wereld, want particuliere auto's waren uiterst zeldzaam. Auto's waren potentiële bommen en hoorden als zodanig niet thuis in de nieuwe politiestaat. Daarom werden ze in beslag genomen en vernietigd. Alle voertuigen op straat waren van openbare diensten: politie, brandweer, vuilnisdiensten – alles reed weer rond, bemand door gehoorzame mensen.

Vliegtuigen hadden hetzelfde lot ondergaan. De enige actieve vloot was in handen van Stoneheart, het multinationale concern dat de voedseldistributie, energievoorziening en militaire industrieën had beheerst en door de Meester was gebruikt om de planeet over te nemen. Deze vloot bestond uit ongeveer zeven procent van alle vliegtuigen die voorheen over de aarde hadden gevlogen.

Zilver werd buiten de wet gesteld en werd een ruilmiddel: zeer begerenswaardig en

in te wisselen voor bonnen of voedselpunten. Met de juiste hoeveelheid kon je zelfs jezelf of iemand die je dierbaar was uit de kampen vrijkopen.

De kampen waren het enige wat volkomen anders was in deze Nieuwe Wereld. De kampen, plus het feit dat er geen onderwijsstelsel meer was. Geen onderwijs meer, geen boeken meer, geen gedachten meer.

De hokken en slachthuizen werden vierentwintig uur per dag en zeven dagen per week bemand. Speciaal opgeleide bewakers en veedrijvers voorzagen de strigoi van de voedingsstoffen die ze nodig hadden. Het nieuwe klassenstelsel kwam in korte tijd tot stand. Het was een stelsel van biologische kasten: de strigoi hadden een voorkeur voor B-positief. Elke bloedgroep was goed, maar B-positief bood – net als sommige soorten melk – extra voordelen, behield zijn smaak en kwaliteit beter buiten het lichaam en was gemakkelijker te verpakken en op te slaan. Niet-B's waren de werkers, de boeren, de echte werkeuzels. B-positieven waren het beste vlees. Ze werden verwend en kregen extra voeding en allerlei voordelen. Ze mochten zelfs twee keer zo lang naar de UV-kampen om geen tekort aan vitamine D te krijgen. Hun dagelijkse bezigheden, hun hormonale evenwicht en uiteindelijk hun voortplanting werden systematisch gereguleerd om aan de vraag te kunnen voldoen.

En zo was het. Mensen gingen naar hun werk, keken tv, aten hun maaltijden en gingen naar bed. Maar in het donker, in de stilte, huilden en woelden ze. Ze wisten maar al te goed dat degenen die ze kenden, degenen uit hun naaste omgeving – zelfs degenen met wie ze het bed deelden – plotseling weg konden zijn, verslonden door het betoncomplex van het dichtstbijzijnde kamp. En ze beten op hun lip en huilden, want er zat niets anders voor hen op dan zich te onderwerpen. Er was altijd wel iemand anders (ouders, broers en zussen, kinderen) die van hen afhankelijk was. Altijd wel iemand anders die hun de vrijbrief gaf om bang te zijn: de zegen van de lafheid.

Wie had ooit kunnen denken dat we met grote nostalgie zouden terugkijken op de tumultueuze jaren negentig en het begin van de jaren nul? De jaren van beroering, politieke kinderachtigheid en financieel bedrog die aan de instorting van de wereldorde voorafgingen... Achteraf was dat een gouden tijd. Daarna is alles wat we waren en hadden volledig verloren gegaan – alle maatschappelijke systemen die onze voorouders hadden gekend. We zijn een kudde geworden. We zijn vee geworden.

Diegenen van ons die nog in leven zijn maar zich niet bij het systeem hebben aangesloten... Wij zijn de afwijking geworden... Wij zijn nu het ongedierte waarop wordt gejaagd.

En terugvechten kunnen we niet...

Kelton Street, Woodside, Queens

ER SCHALDE EEN kreet in de verte, en dr. Ephraim Goodweather schrok wakker op de bank. Hij draaide zich snel op zijn rug, ging recht-op zitten, greep met één vloeiende, heftige beweging het versleten leren zwaardgevest uit de rugzak die naast hem op de vloer stond en liet de kling van zingend zilver door de lucht zwiepen.

Zijn strijdkreet, schor en vervormd, een echo uit zijn nachtmerrie, stokte abrupt. Het zwaard bleef trillend in de lege lucht hangen.

Hij was alleen.

Kelly's huis. Haar bank. Vertrouwde dingen.

De huiskamer van zijn ex-vrouw. De kreet was een sirene in de verte geweest die door zijn slapende geest in een menselijk geluid was omgezet.

Hij had weer gedroomd. Van vuur en vormen – ondefinieerbare maar vaag menselijke vormen – bestaand uit oogverblindend licht. Een vlam-punt. Hij was in de droom, en die vormen worstelden met hem, en opeens verdween alles in het licht. Hij werd altijd paniekerig en doodmoe wakker, alsof hij een fysiek gevecht met een tegenstander had geleverd. De droom kwam uit het niets. Soms had hij een heel alledaagse droom – over een picknick, een verkeersopstopping, een dag op kantoor – en dan werd het licht opeens groter en verdween alles erin, waarna de zilverige figuren verschenen.

Blindelings tastte hij naar zijn wapentas – oorspronkelijk een honkbaltas, vele maanden geleden meegenomen uit de ravage van een geplunderde sportzaak aan Flatbush Avenue.

Hij was in Queens. Oké. Oké! Alles kwam weer bovendrijven – tegelijk met de eerste pijn van een beklemmende kater. Weer buiten westen geraakt. Weer gevaarlijk veel gedronken. Hij stopte het zwaard in de wapentas terug, ging op zijn rug liggen en hield zijn hoofd in zijn handen alsof het een gebarsten kristallen bol was die hij heel voorzichtig van de vloer had gepakt. Zijn haar voelde vreemd en draderig aan en er bonkte iets in zijn hoofd.

Een hel op aarde. Ja. Het land van de verdoemden.

De realiteit was een brok chagrijn. Hij was ontwaakt in een nachtmerrie. Hij leefde nog – en was nog menselijk – en dat was niet veel, maar meer had hij ook niet kunnen verwachten.

Weer een dag in de hel.

Het laatste wat hij zich van de slaap herinnerde, het stukje van de droom dat als een plakkerige nageboorte aan zijn bewustzijn was blijven kleven, was het beeld van Zack die in een schroeiend zilveren licht baadde. Deze keer was het vlammpunt uit Zacks silhouet voortgekomen.

‘Papa...’ zei Zack, en hij keek Eph recht in de ogen. En toen was alles in het licht verdwenen.

Die herinnering joeg hem de rillingen door het lijf. Waarom kon hij geen respijt vinden van die hel in zijn dromen? Dat was toch de bedoeling van dromen? Dat je erin weg kon vluchten om even aan een afschuwelijk bestaan te ontkomen? Wat zou hij niet willen geven voor een zuiver sentimentele mijmering, een schepje suiker voor zijn geest!

Eph en Kelly, pas van de universiteit, hand in hand lopend op een vlooi-enmarkt, op zoek naar goedkope meubelen en snuisterijen voor hun eerste woning...

Zack als peuter, op blote voeten door het huis stappend, een klein baasje in een luier...

Eph, Kelly en Zack aan de eettafel, hun handen gevouwen voor volle borden, wachtend tot Zack obsessief en grondig zijn gebed had opgezegd...

In plaats daarvan waren Ephs dromen net slecht opgenomen snuff-films. Bekende gezichten uit zijn verleden – vijanden, kennissen, vrienden, iedereen – die overvallen en meegenomen werden terwijl hij toekeek en niet bij hen kon komen, hen niet kon helpen, zich zelfs niet kon afwenden.

Hij ging rechtop zitten, bracht zichzelf in evenwicht en steunde op de rugleuning van de bank om overeind te komen. Hij verliet het zitgedeelte en liep naar het raam dat op de achtertuin uitkeek. Het vliegveld LaGuardia was niet ver weg. De aanblik van een vliegtuig of het verre geluid van een straalmotor was tegenwoordig een zeldzaamheid. Er gleden geen lichten door de hemel. Hij herinnerde zich 11 september 2001, hoe surrealistisch leeg de hemel toen was geweest, en wat een merkwaardige opluchting het was geweest toen een week later de vliegtuigen terugkwamen. Nu was er geen opluchting. Nu keerde het normale leven niet terug.

Eph vroeg zich af hoe laat het was. Ergens in de ochtend, veronderstelde hij, al kon hij niet meer afgaan op zijn besef van de tijd. Het was zomer – in elk geval volgens de oude kalender – en de zon zou dus hoog en warm aan de hemel moeten staan.

In plaats daarvan heerste er duisternis. Het natuurlijke ritme van dag en nacht was verdwenen, waarschijnlijk voorgoed. De zon ging schuil achter een dichte sluier van as die in de hemel zweefde. De nieuwe atmosfeer bestond uit het stof van nucleaire explosies en vulkanische uitbarstingen. De hele aarde was een bal van blauwgroen snoepgoed in een korst van giftige chocolade geworden. De atmosfeer had zich gestabiliseerd tot een dichte, isolerende kap die de zon buitensloot en alles in kou en duisternis hulde.

Eeuwige nacht. De planeet veranderde in een vale, rottende onderwereld van mist en grauwheid.

Het ideale leefmilieu voor vampiers.

Volgens de laatste echte nieuwsberichten – het nieuws werd allang gecensureerd, maar de laatste berichten van daarvoor werden op internet uitgewisseld als porno – waren de condities na de catastrofe over de hele wereld ongeveer hetzelfde. Er waren ooggetuigenverslagen van een verduisterende hemel, van zwarte regen, onheilspellende wolken die zich samenpakten en niet meer uit elkaar gingen. Gezien de draai- en windpatronen op de aarde waren de polen – het bevroren noorden en zuiden – in theorie de enige plaatsen op de wereld die 's zomers nog zon kregen... al wist niemand dat zeker.

De achtergebleven straling van de nucleaire explosies en de reactor-meltdowns was in het begin nog gevaarlijk geweest, ja zelfs catastrofaal op de vele plaatsen waar zich een kernramp had voorgedaan. Eph en de anderen waren bijna twee maanden ondergronds gebleven in een metro-tunnel onder de Hudson. Daardoor waren ze gespaard gebleven voor de fall-out in die eerste tijd. Extreme weersomstandigheden en atmosferische winden hadden de schade en daarmee wellicht ook de radioactiviteit over grote gebieden verspreid. Harde regenbuien, ontstaan door de radicale veranderingen in het ecosysteem, hadden de fall-out verdreven, en daardoor was de straling nog meer verstrooid. Fall-out desintegreert heel snel, en binnen ongeveer zes weken waren gebieden die niet rechtstreeks door een ramp waren getroffen zo veilig dat je er kon verblijven en zelfs besmetting kon kwijtraken.

De langetermijngevolgen moesten nog komen. Het zou nog wel enige tijd duren voordat er antwoord kwam op vragen over menselijke vrucht-

baarheid, genetische mutaties en het verhoogde risico op kanker. Toch werden deze heel reële zorgen nog overschaduwd door de actuele situatie: twee jaar nadat de nucleaire catastrofes zich hadden voorgedaan en vampiers de wereld hadden overgenomen, waren alle angsten nog in volle hevigheid aanwezig.

De sirene zweeg. Die waarschuwingssystemen, bedoeld om menselijke indringers af te schrikken en hulp te laten komen, gingen nog steeds van tijd tot tijd af – zij het veel minder vaak dan in de eerste maanden, toen de alarminstallaties constant en aanhoudend gilden, als de doodskreten van een stervend ras. Ook dat restant van de beschaving was geleidelijk aan het verdwijnen.

Nu het alarm was opgehouden, luisterde Eph of hij indringers hoorde. Door ramen, opstijgend uit vochtige kelders, neerdalend van stoffige zolders – de vampiers kwamen door elke opening binnen en je was nergens veilig. Zelfs de weinige uren van zonlicht die ze elke dag hadden – een vaal en schemerig licht met een misselijkmakende zweem van geelbruin – brachten nog veel risico's met zich mee. Bij daglicht gold er een uitgaansverbod voor mensen. Voor Eph en de anderen was dat de beste tijd om ergens heen te gaan – zonder bang te hoeven zijn voor een confrontatie met strigoi – maar tegelijk waren het ook gevaarlijke uren: overal loerden menselijke collaborateurs die verbetering in hun lot wilden brengen.

Eph leunde met zijn voorhoofd tegen het raam. Het koude glas deed zijn warme huid goed en verlichtte het kloppende gevoel in zijn hoofd.

Het weten was het ergste. Het feit dat je weet dat je krankzinnig bent, maakt je niet minder krankzinnig. Het feit dat je weet dat je verdrinkt, maakt je niet minder een drenkeling – het maakt de paniek alleen maar groter. De angst voor de toekomst en de herinneringen uit een beter, lichter verleden waren net zo goed een bron van leed voor Eph als de vampierplaag zelf.

Hij had behoefte aan voedsel, aan eiwitten. Er was niets in dit huis; hij had al het voedsel – en alle alcohol – al vele maanden geleden opgemaakt. Hij had zelfs een geheim voorraadjie repen in Matts kast gevonden.

Hij ging bij het raam vandaan, draaide zich om naar de kamer en het keukengedeelte daarachter. Hij probeerde zich te herinneren hoe hij hier gekomen was, en waarom. Hij zag sporen op de muur, waar hij de vriend van zijn ex-vrouw uit zijn lijden had verlost door het kort daarvoor overgegangene schepsel te onthoofden. Dat was in de begintijd van het doden geweest, toen het afmaken van vampiers bijna even angstaanjagend was

als het idee dat je er zelf een zou kunnen worden. Zelfs wanneer de vampier in kwestie de vriend van zijn ex-vrouw was, een man die klaarstond om Ephs plaats in te nemen als de belangrijkste man in Zacks leven.

Maar die kokhalsreflex van de menselijke moraliteit was allang verdwenen. De wereld was veranderd, en dr. Ephraim Goodweather, ooit een vooraanstaand epidemioloog bij de Centers for Disease Control and Prevention, was ook veranderd. Het virus van het vampirisme had het menselijk ras in zijn greep gekregen. De epidemie was als een verbijsterend krachtige, gewelddadige storm over de wereld getrokken en had de beschaving weggevaagd. De opstandelingen – de wilskrachtigen, machtingen en sterken – waren allang voor het merendeel vernietigd of overgegaan, zodat alleen de makken, verslagenen en angstigen waren achtergebleven, de mensen die deden wat de Meester zei.

Eph liep naar zijn wapentas terug. Uit een smal ritsvak, bestemd voor slaghandschoenen of zweetbanden, haalde hij zijn verkreukelde notitieboekje met een omslag van moleskin. Tegenwoordig noteerde hij elke herinnering in dat verfromfaaide boekje. Alles stond erin, van het transcendente tot het banale. Alles moest worden vastgelegd. Dat was een dwanghandeling van hem. Zijn dagboek was in feite een lange brief aan zijn zoon Zack. Hij beschreef zijn zoektocht naar zijn enige zoon. Hij noteerde zijn waarnemingen en theorieën over de vampierdreiging. Voor hem als wetenschapper was het heel gewoon dat hij gegevens en verschijnselen vastlegde.

Tegelijk hielp het hem ook enigszins bij zijn verstand te blijven.

Zijn handschrift was in de afgelopen twee jaar zo verkramppt geworden dat hij zijn eigen notities nauwelijks kon lezen. Hij noteerde elke dag de datum, want dat was de enige betrouwbare manier om de dagen bij te houden zonder een echte kalender. Niet dat het veel uitmaakte – behalve vandaag.

Hij schreef de datum op, en meteen ging zijn hart sneller slaan. Natuurlijk. Dat was het. Daarom was hij hier weer terug.

Vandaag was het Zacks dertiende verjaardag.

VOORBIJ DIT PUNT WACHT U DE DOOD, waarschuwde het papier dat op de deur van de bovenkamer was bevestigd. Het was geschreven met een markeerstift en er waren grafstenen, skeletten en kruisen bij getekend. Zack had die tekeningen gemaakt toen hij zeven of acht was. Zijn slaapkamer was in wezen onveranderd gebleven sinds Zack hem had gebruikt, net als de slaapkamers van vermiste kinderen overal:

symbolen van de tijd die bleef stilstaan in het hart van hun ouders.

Eph keerde steeds weer naar die kamer terug, als een duiker die keer op keer naar een gezonken scheepswrak gaat. Een geheim museum; een wereld die precies zo bewaard was gebleven als hij ooit was geweest. Een venster op het verleden.

Eph ging op het bed zitten, voelde de vertrouwde zachtheid van het matras, hoorde het geruststellende kraken. Hij had alles in deze kamer al eens in handen gehad, alles wat zijn zoon had aangeraakt in het leven dat hij vroeger leidde. Hij fungeerde nu als curator van deze kamer; hij kende elk stukje speelgoed, elk figuurtje, elke munt, elke schoenveter, elk T-shirt en elk boek. Hij verwierp het idee dat hij zich in zijn verdriet wintelde. Mensen gingen niet naar een kerk, synagoge of moskee om zich in hun verdriet te wentelen, maar vanwege hun geloof. Zacks kamer was nu een tempel. Daar, en alleen daar, kreeg Eph een gevoel van vrede. Alleen daar kon hij zijn standvastigheid behouden.

Zack leefde nog.

Dat was geen speculatie van hem. Dat was geen blinde hoop.

Eph wist dat Zack in leven was en dat zijn jongen nog niet was overgegaan.

In vroeger tijden – zoals de wereld vroeger in elkaar zat – hadden de ouders van een verdwenen kind instanties waar zij heen konden gaan. Die ouders hadden troost kunnen putten uit het onderzoek dat de politie instelde, en uit de wetenschap dat honderden, zo niet duizenden, mensen met hen meeleeften en actief hielpen zoeken.

Deze ontvoering daarentegen had zich voorgedaan in een wereld zonder politie, zonder menselijke wetten. En Eph wist ook precies wie Zack had ontvoerd: het schepsel dat ooit zijn moeder was geweest – jazeke. Zij had hem ontvoerd. Maar ze was daartoe gebracht door een machtiger wezen.

De koningsvampier, de Meester.

Maar Eph wist niet waarom Zack was meegenomen. Om Eph te treffen, dat natuurlijk ook. En omdat zijn ondode moeder er behoefte aan had haar 'Dierbaren' opnieuw te bezoeken, de wezens die ze tijdens haar leven had liefgehad. De geniepige virusepidemie verspreidde zich als een weerzinwekkende vampierversie van menselijke liefde. Als je je Dierbaren in medestrigoi liet overgaan, waren ze voor altijd met jou verbonden in een bestaan dat de zorgen en problemen van het mens-zijn te boven ging en zich helemaal toespitste op primaire behoeften als voeding, verspreiding en overleving.

Daarom was Kelly (het ding dat ooit Kelly was geweest) zozeer fysiek gefixeerd geraakt op hun jongen, en daarom had ze ondanks al Ephs inspanningen kans gezien hem te ontvoeren.

En datzelfde syndroom, diezelfde obsessieve passie om degenen die hen het meest na stonden te laten overgaan, bracht Eph tot de overtuiging dat Zack niet was overgegaan. Want als de Meester of Kelly het bloed van de jongen had gedronken, zou Zack vast en zeker als vampier naar Eph zijn teruggekomen. Ephs angst daarvoor – de angst dat hij tegenover zijn ondode zoon zou komen te staan – spookte nu al twee jaar door zijn hoofd en bracht hem soms tot grote wanhoop.

Maar waarom? Waarom had de Meester Zack niet laten overgaan? Waarvoor behield hij hem? Wilde hij hem inzetten tegen Eph en de verzetsbeweging waarvan Eph deel uitmaakte? Of was er een nog kwaadaardiger reden die Eph niet kon – niet durfde – doorgronden?

Eph huiverde bij de gedachte aan het dilemma waarvoor hij zich gesteld zou zien. Als het om zijn zoon ging, was hij kwetsbaar. Ephs zwakte was even groot als zijn kracht; hij kon zijn jongen niet loslaten.

Waar was Zack nu? Werd hij ergens vastgehouden? Werd hij in plaats van zijn vader gekweld? Die gedachten maalden door Ephs geest.

Het niet-weten was voor hem het ergst. De anderen – Fet, Nora, Gus – konden zich helemaal aan het verzet wijden, met al hun energie en aandacht, juist omdat de vijand geen van hun naasten in gijzeling hield.

Als hij in deze kamer was, voelde Eph zich meestal minder alleen in de veroemde wereld. Maar vandaag deed zich het tegenovergestelde voor. Hij had zich nog nooit zo verschrikkelijk alleen gevoeld als op dat moment in die kamer.

Eph dacht weer aan Matt, de vriend van zijn ex-vrouw – degene die hij beneden had gedood. Vroeger was het een obsessie voor hem geweest dat die man steeds meer invloed kreeg op Zacks opvoeding. Nu moest hij – elke dag, elk uur – eraan denken wat voor een hel zijn jongen moest doormaken, in de macht van dat monster...

Door verdriet overmand, misselijk en bezweet, haalde Eph zijn dagboek tevoorschijn en schreef hij daarin de vraag die als een koan telkens weer opdook in het boekje:

Waar is Zack?

Zoals zijn gewoonte was, bladerde hij terug naar zijn laatste notities. Hij zag iets wat hij over Nora had geschreven en probeerde zijn handschrift te ontcijferen.

‘Mortuarium’. ‘Ontmoeting’. ‘Reizen bij zonlicht’.

Eph kneep zijn ogen halfdicht en probeerde het zich te herinneren, en meteen kwam er een angstgevoel bij hem opzetten.

Het was de bedoeling dat hij Nora en mevrouw Martinez in het oude kantoor van de Forensische Dienst zou ontmoeten. In Manhattan. Vandaag.

Shit.

Eph pakte zijn tas op, wat gepaard ging met gekletter van de zilveren zwaarden. Hij hing de tas aan zijn rug, met de zwaardgevesten als in leer verpakte antennes achter zijn schouders. Voordat hij de kamer verliet, keek hij vlug om zich heen en zag een oude Transformers-figuur naast de cd-speler op Zacks bureau liggen. Sideswipe, als hij zich de naam goed herinnerde uit Zacks boeken waarin de eigenschappen van de Autobots werden beschreven. Een verjaardagscadeau van Eph aan Zack, nog maar een paar jaar geleden. Een van Sideswipes benen hing slap, geknakt door overdadig gebruik. Eph bewoog de armen. Hij herinnerde zich hoe Zack het speelgoed moeiteloos van auto in robot en weer terug ‘transformeerde’, als een grootmeester van de Rubik’s Cube.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag, Z,’ fluisterde Eph voordat hij het kapotte speelgoed in zijn wapentas stopte en naar de deur liep.

Woodside

NIET MEER DAN enkele minuten na Ephs vertrek kwam de voormalige Kelly Goodweather bij haar vroegere woning aan Kelton Street aan. Ze was de mens – haar Dierbare – op het spoor sinds ze ongeveer vijftien uur eerder het kloppen van zijn bloed had opgepikt. Maar toen het meridiem begon – de twee of drie uur van dof maar gevaarlijk zonlicht dat bij elke draaiing van de planeet door het dichte wolkendek heen wist te dringen – en het lichter werd, had ze zich onder de grond moeten terugtrekken en daardoor tijd verloren. Nu was ze dichtbij.

Twee voelers met zwarte ogen kwamen met haar mee – kinderen die verblind waren door de verduisterde zonnestralen waarmee de komst van de Meester in New York gepaard was gegaan, en die als gevolg daarvan door de Meester zelf tot vampier waren gemaakt en nu gezegend waren met een groter perceptievermogen of helderziendheid. Klein en snel renden ze als hongerige spinnen over het trottoir en over achtergelaten auto’s; ze zagen niets en voelden alles.